

Sentencja

- 1) Wykładni art. 12 ust. 7 dyrektywy 97/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 czerwca 1997 r. w sprawie wzajemnych połączeń w telekomunikacji ze względu na zapewnienie usług powszechnych oraz interoperacyjności poprzez zastosowanie zasady otwartej sieci (ONP), zmienionej dyrektywą 98/61/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 września 1998 r. oraz art. 4c dyrektywy Komisji 90/388/EWG z dnia 28 czerwca 1990 r. w sprawie konkurencji na rynkach usług telekomunikacyjnych, zmienionej dyrektywą Komisji 96/19/WE z dnia 13 marca 1996 r. w związku z motywem 5 i 20 dyrektywy 96/19 należy dokonywać w ten sposób, iż krajowy organ regulacyjny nie może zobowiązać operatora sieci mającej wzajemne połączenie z siecią publiczną do zapłaty w 2003 r. na rzecz dominującego na rynku operatora sieci lokalnej opłaty za podłączenie, dodatkowej względem opłaty za połączenie wzajemne, celem wyrównania deficytu, który powstał po stronie tego operatora w związku z udzieleniem dostępu do pętli lokalnej.
- 2) Artykuł 4c dyrektywy 90/388, zmienionej dyrektywą 96/19 oraz art. 12 ust. 7 dyrektywy 97/33, zmienionej dyrektywą 98/61 są bezpośrednio skuteczne i jednostki mogą powoływać się na nie bezpośrednio przed sądem krajowym w celu zakwestionowania decyzji krajowego organu regulacyjnego.

(¹) Dz.U. C 140 z 23.6.2007.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 10 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Frankfurt am Main — Niemcy) — Emirates Airlines Direktion für Deutschland przeciwko Dietherowi Schenkelowi

(Sprawa C-173/07) (¹)

(Transport lotniczy — Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 — Odszkodowanie dla pasażerów za odwołanie lotu — Zakres stosowania — Artykuł 3 ust. 1 lit. a) — Pojęcie „lot”)

(2008/C 223/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberlandesgericht Frankfurt am Main

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Emirates Airlines Direktion für Deutschland

Strona pozwana: Diether Schenkel

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberlandesgericht Frankfurt am Main — Wykładnia art. 3 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. L 46, s. 1) — Pojęcie „lot” — Bilet na lot z państwa członkowskiego do państwa trzeciego i z powrotem — Odwołanie lotu powrotnego

Sentencja

Artykuł 3 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 należy interpretować w ten sposób, że nie znajduje on zastosowania do podróży do miejsca przeznaczenia i z powrotem, w ramach której pasażerowie, których pierwszym miejscem odlotu było lotnisko znajdujące się na terytorium państwa członkowskiego, do którego mają zastosowanie postanowienia traktatu, wracają na to lotnisko w ramach lotu z lotniska znajdującego się w państwie trzecim. Okoliczność, że lot do miejsca przeznaczenia i lot powrotny stanowią przedmiot jednej rezerwacji, pozostaje bez znaczenia dla wykładni tego przepisu.

(¹) Dz.U. C 155 z 7.7.2007.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 17 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-207/07) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuły 43 WE i 56 WE — Ustawodawstwo krajowe ustanawiające obowiązek uzyskania uprzedniego pozwolenia na nabycie udziałów w spółkach wykonujących działalność regulowaną w sektorze energetycznym oraz aktywów niezbędnych w celu wykonywania tej działalności)

(2008/C 223/22)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: H. Støvlbæk i R. Vidal Puig, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (Przedstawiciel: N. Díaz Abad, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Narużenie art. 43 i 56 WE — Ustawodawstwo krajowe ustanawiające obowiązek uzyskania uprzedniego pozwolenia specjalnej komisji na nabycie określonych udziałów w przedsiębiorstwach wykonujących działalność regulowaną w sektorze energetycznym

Sentencja

- 1) Ustanawiając przepis zawarty w ust. 1 akapit drugi czternastej funkcji Krajowej Komisji Energetyki przewidzianej w jedenastej regulacji dodatkowej, III. 1 ustawy 34/1998 dotyczącej sektora węglowodorów (*Ley 34/1998, del sector de hidrocarburos*) z dnia 7 października 1998 r. zmienionej dekretem królewskim 4/2006 (*Real Decreto-ley 4/2006*) z dnia 24 lutego 2006 r. w celu wprowadzenia obowiązku uzyskania uprzedniego pozwolenia Krajowej Komisji Energetyki na nabycie pewnych udziałów w spółkach wykonujących określoną działalność regulowaną w sektorze energetycznym oraz na nabycie aktywów niezbędnych w celu wykonywania tej działalności, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 43 i 56 traktatu WE.
- 2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 140 z 23.6.2007.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 17 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf (Niemcy)) — Flughafen Köln/Bonn GmbH przeciwko Hauptzollamt Köln

(Sprawa C-226/07) (¹)

(Dyrektywa 2003/96/WE — Wspólnotowe przepisy ramowe dotyczące opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej — Artykuł 14 ust. 1 lit. a) — Zwolnienie produktów energetycznych wykorzystywanych do produkcji energii elektrycznej — Możliwość opodatkowania ze względów polityki ochrony środowiska — Bezpośrednia skuteczność zwolnienia)

(2008/C 223/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Flughafen Köln/Bonn GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Köln

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Finanzgericht Düsseldorf — Wykładnia art. 14 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (Dz.U. L 283, s. 51) — Bezpośrednia skuteczność — Uregulowanie krajowe nie zwalniające od podatku od olejów mineralnych oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji energii elektrycznej

Sentencja

Artykuł 14 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej w zakresie, w jakim przewiduje on zwolnienie produktów energetycznych wykorzystywanych do produkcji energii elektrycznej od opodatkowania określonego przez tę dyrektywę, ma bezpośrednią skuteczność w tym rozumieniu, że może on zostać powołany przez jednostkę przed sądami krajowymi — w odniesieniu do okresu w którym dane państwo członkowskie naruszyło obowiązek dokonania transpozycji tej dyrektywy do prawa krajowego w wyznaczonym terminie — w ramach sporu, takiego jak ten w postępowaniu przed sądem krajowym, prowadzonego z organami celnymi tego państwa, w celu wyłączenia stosowania uregulowania krajowego, które jest niezgodne z tym przepisem, a zatem w celu uzyskania zwrotu podatku pobranego z naruszeniem tego przepisu.

(¹) Dz.U. C 155 z 7.7.2007.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 10 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-307/07) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 89/48/EWG — Uznawanie dyplomów ukończenia studiów wyższych, przyznawanych po ukończeniu kształcenia i szkolenia zawodowego trwających co najmniej trzy lata — Nieuznawanie dyplomów dostępu do zawodu farmaceuty specjalizującego się w biomedycynie — Brak transpozycji)

(2008/C 223/24)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: H. Støvlbæk i P. Andrade, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska (przedstawiciel: L. Fernandes, pełnomocnik)